

¿No está harto el pueblo catalán de que cuatro señores le hagan hacer papeles ridículos?

Si el pueblo catalán no se da todavía cuenta de la farsa política, que a costa del mismo vienen desarrollando unos cuantos señores que han explotado los sentimientos de amor que a nuestra tierra profesamos los catalanes, para conquistar carteras ministeriales, si el pueblo catalán no se ha dado aún cuenta de tal farsa, sería una prueba evidente de que está ciego o es tonto de remate.

¿Recordais aquello del «tot o res», aquello de que los partidos políticos de España estaban compuestos de hombres ineptos e inmorales, aquello de que la bandera catalana debía estar sola y bien alta? ¿Recordais aquellas campañas electorales en que ciertos «prohombres» decían «Catalunya avans que tot»?

Pues los mismos hombres que decían y hacían lo que todos nosotros recordamos, son los que ahora con miras financieras, con vistas a realidades positivas, antes que rendir culto a idealidades políticas, dejan de lado sus «convicciones políticas», se funden con los que calificaban de ineptos e inmorales y pretenden crear un partido más con derecho al usufructo del Presupuesto.

Si lo que hoy día vemos

en la política que por parte de ciertos elementos se ha hecho en Cataluña no merece la repulsa de nuestro pueblo a tales elementos, será porque la memez se habrá apoderado de los hijos de nuestra tierra.

Comprendemos que gente sin cultura y carente de sentido común se deje embaucar por aquello del «tot o res» y ahora centristas en el mismo corazón de España, pero nadie que tenga dos dedos de frente podrá prestarse a que le sigan tomando el pelo, cuando los llamados «catalanistas» de La Lliga, hoy centristas monárquicos, repitan en vísperas electorales la misma comedia que ya representaron en Febrero último, cuando con una falta de nariz política rayana en la tontería, creían como si fuese artículo de fe, que el gobierno Berenguer haría las elecciones.

¡Basta de farsa política señores monárquicos-ligueños-centristas! El pueblo catalán ya está harto de hacer papeles ridículos; ya está harto de vuestro caciquismo, ya está harto de ver como, con miras financieras se explotan los sentimientos de amor que a su tierra profesan los catalanes.

Veus de la pagesia

Els pagesos ens hem d'unir, i res més

Després d'una petita puja que havia fet el vi, torna a abaixar-se, i Déu vulgui que, pel camí de la baixa, no arribem a aquells temps en què només se ven vi per a anar a les facines.

Aquesta cosa que passa sempre amb el vi, és una de les més tristes i que fan més mal a nosaltres pagesos, pel motiu de què no sabem mai amb què comptar. Moltes vegades, ens pensem fer uns duros del vi que guardem, i després resulta que aquells duros s'ens tornen rals.

I el bo del cas és que els qui han de comprar el vi per beure, sempre el paguen car!

Què ho fa, doncs, que a nosaltres no ens donguin, quasi mai cap diner del vi, i en canvi els treballadors no pagesos i menestrals hagin de beure aigua?

Jo crec que tot això ve de que els vinyaters, com tots els pagesos, no hem sabut unir-nos mai, i, per comptes de fer cas als que defensen els nostres interessos, seguim al darrera de quatre xerraires, que prediquen unes coses que no tenen res que veure ni amb el vi ni amb les vinyes, ni amb nosaltres que ens havem de guanyar el pa de cada dia amb el suor del nostre front.

Això s'ha d'acabar d'una vegada! Els vinyaters i tots els pagesos hem de treballar pel nostre compte, i quan vingui a nosaltres algun senyor d'aquests que es diuen polítics li hem de preguntar quina mena de política és la seva, amb el bon entès que si no és igual que la nostra, ens hem d'afanyar a girar-li l'esquena.

Ara vetaquí quina cosa em sembla que hem de fer avans que tot. De primer, sense pensar-hi ja més, cal fer l'unió dels que vivim del treball de la terra tant els amos com els parcers i jornalers, mirant com un contrari a nosaltres pagesos a aquell que vulgui fer anar els uns contra dels altres, sigui pel motiu que sigui.

Perquè jo he vist que hi ha moltes maneres de buscar raons i els que viuen de la nostra desunió cada dia se n'empesquen de noves. Unes vegades prediquen que s'ha anar contra els de Madrid, posem per

cas, i unes altres diuen que s'ha de anar de bracet amb els d'allà dalt, la capital d'Espanya. Això sí: a nosaltres no s'ens diu mai que sigui perquè, a Madrid, es cuidin o no dels nostres interessos, sinó que depen d'uns tractes que uns certs polítics fan d'amagat, d'on ne surten carteres de ministres, governadors civils amics d'aquell ministre, i tot un regitze! de càrrecs que es reparteixen uns senyors que no fan altra cosa que mercadejar amb els nostres sentiments.

Ara mateix passa una cosa que demostra ben clarament que fins avui els polítics ens portaven enganysats.

D'ençà d'alguns mesos, uns quants homes de bona voluntat que amb la seva manera de fer han donat sempre proves de que ens estimaven, han fundat el Partit Agrari, amb l'intent de no fer altra política que la nostra. Sembla que d'aquesta cosa no hi hauria d'haver res a dir, i que si per cas algú ho havia de trobar malament no havia d'ésser pas dels que es diuen amics dels pagesos. Doncs no senyor! Els atacs més forts contra aquest partit venen d'uns homes així com el varó d'Esponellà, president de l'Institut de Sant Isidre o d'un senyor advocat de Montblanc que es diu Talavera, president d'una Unió de Pagesos i alguns altres, posant tots el crit al Cel perquè el Partit Agrari vol treballar pel seu compte, sense fer cas dels polítics que no s'han ocupat mai dels pagesos, sinó que en tota sa vida, no han fet altra cosa que barrejar se en negocis i, de aquesta manera, han passat del no res a ésser uns grossos potentats.

Què vol dir tot això? Que si el Partit Agrari va endavant, molts que viuen de la nostra desunió, els caldrà cercar altra feina, i que el Partit Agrari és una cosa que ens convé moltíssim per a treure'ns del damunt a tota una colla de gent que viuen de les nostres suades i cuiden corsecar-nos, igual com si fossin aquelles cuques que, poc a poc, lleven la vida a les plantes que nosaltres treballem.

(De «El Vinyater»)

Este número ha sido sometido a la censura.

La crítica situació de l'agricultura **Espurne**

Mr. Boret, ministre de l'Agricultura de França, ha qualificat de «tràgica» la situació de l'agricultura francesa, anunciant, de retop, mides enèrgiques per a remeiar-la. Tot el que ha dit el ministre francès podem aplicar-ho al nostre país, tan mancat d'un vertader esperit favorable a les coses del camp. Es trist que sigui així, però devem confessar que l'agricultura espanyola està, encara, en pitjor situació que la del país veí.

Veiam, ara, el què ha dit Mr. Boret:

«El pagès ven el blat perdent-hi 20 o 25 francs per quintà.» I a Espanya tenim l'exemple en una assemblea convocada per la Cambra Agrícola de Valladolid, en la qual s'acordà manifestar al país i al Govern que el preu del blat no és remunerador si no passa la xifra de 53 pessetes per quintà mètric, tenint en compte que les classes corrents, però bones, es venen actualment a unes 46 pessetes el quintà. Això vol dir, doncs, que el pagès perd diners, encara que hi hagin esperits escèptics que diguin que els agricultors sempre es queixen, afegint que si no hi guanyessin diners no continuarien els seus conreus. Opinió equivocada, com se veu, i que anem a desfer.

En molts casos els camperols perden diners en el seu negoci perquè el producte d'aquest no remunera les hores de treball emprades i el «material» emprat. Anem més al gra. Del preu de venda, tenen de pagar-se els jornals, siguin d'obres o del propi amo de l'hisenda; la renda de la terra; els interessos del capital en bestiar, quadres, abonaments, graners, cups si es tracta de vi, etc., i, darrerament el benefici industrial que en tota indústria es deu obtindre, doncs si no hi hagués benefici més valdria posar el capital en valors i estalviar-se més de cap.

Per això, quant es diu que l'agricultor perd diners es diu una gran veritat. Una gran veritat perquè el treball del camp no permet pagar sous alts i té, en canvi, les fatigoses jornades *de sol a sol*, si aquesta gran quantitat d'hores de treball s'empressin a la ciutat equivaldrien a moltes mes pessetes... Heus aquí la diferència que perd l'agricultor.

Es precisa, doncs, una política agrària que, si no faci rics a la gent del camp, almenys els deixi guanyar la vida. El ministre francès l'anuncia decidit i quan se li objecta que «les mides proteccionistes del camp produiran un major encariment de la vida», respon estranyat de que sols es pensi en l'encariment al parlar-se dels productes del camp. Quinze cèntims de franc d'augment en el preu del quilo de pa o cinc en el litre de vi apenes representen res en una família de quatre persones. Què significa aquest augment al costat de l'alça del vestit, del calçat o de les cases?

Comparem, amics, la puja dels productes agraris amb la dels altres productes manufacturats i veurem que el ministre francès hi tocà de debò en l'assumpte...

A Itàlia, Mussolini ha dit que la «política urbana» havia acabat; Tardieu, a França, anuncia que la política agrària s'imposaria a tots els governs de França. Ara, el ministre d'Agricultura confirma com va resultant veritat aquella predicció. A Espanya, no veiem que cap partit governamental tingui, de veritat, un programa agrari. Els moviments polítics agraris han fracassat pot ser per manca d'homos capacitats al seu davant. Però la idea agrària guanya cada dia terreny i, com totes les realitats vives; acabarà forçosament, per imposar-se en la política.

(De «El Vinyater»)

GIOR

Baix aquest títol diu «Crònica Social», de Tarrassa:

«No critiquem: anotem simplement.

En Cambó, quan en Berenguer anava a publicar la convocatòria electoral, va visitar-lo exigint-li la condició que el Govern abdiqués del seu dret de nomenar els Alcaldes.

En Berenguer hi va accedir en les poblacions de poca importància.

I «El Día» s'ho va apuntar com un tanto a favor d'En Cambó.

Ara, el Govern actual, del que en forma part *in partibus* en Cambó, ha acordat reservar-se el nomenament d'Alcaldes a totes les capitals de província d'Espanya

«El Día» no en dirà res.

Nosaltres direm, però per ell, que «una cosa es predicar y otra dar trigo», que una cosa és ésser a baix i l'altra a dalt o ésser a l'oposició o governar.

I encara una altra cosa que deuria saber en Cambó si és estadista, quan va fer l'anterior petició a n'en Berenguer:

Què les circumstàncies manen.

I que les realitats estan per damunt de la realesa, però també d'en Cambó.»

EN LEIPZIG

Un notable museo chino

Leipzig, no es tan sólo la ciudad de las ferias. Es también un importante foco de cultura, ciudad universitaria, gran centro editorial (el más importante de Europa) y sede de numerosos museos. En uno de éstos, el nuevo Museo Grassi, acaba de inaugurarse una sección de arte chino, verdaderamente notable. Figuran en ella, junto a recientes adquisiciones, algunas piezas de gran valor que de antiguo se hallaban en posesión del Museo de Bellas Artes de Leipzig y no habían podido hasta ahora ser expuestas al público por falta de local adecuado. En el vestíbulo, por ejemplo, figura el «friso de los dragones», procedente de un templo budista de las cercanías de Pekín, ejemplar único en los museos de Europa. A ambos lados del friso han sido instaladas dos vitrinas con una espléndida colección de divinidades chinas en bronce y porcelana. Los diversos aspectos de la vida china, en su evolución milenaria, están representados por nutridas colecciones de objetos de todo género: muebles, vajillas, trajes, instrumentos de trabajo, de caza, de pesca y de navega-

ción. En las diversas salas del museo figuran asimismo dotables colecciones de aparatos de tortura, juguetes manuscritos, instrumentos de música y requisitos para el teatro. Muy notable es también la colección de arte religioso, especialmente los esmaltes y vidrios decorados.

Generales

Tras larga y penosa enfermedad sufrida con resignación, falleció el día 24 de Febrero último, en Corsá, don José Presas Texidó, padre de nuestro estimado amigo don Pedro Presas Llandrich.

El acto del entierro se vió muy concurrido, figurando entre los asistentes al mismo distinguidas personalidades

Enviamos a la familia del finado y en especial a su hijo, nuestro más sentido pésame.

Ha fallecido en esta Ciudad recibidos los Santos Sacramentos, la distinguida señora doña Teresa Fuster, esposa de nuestro querido amigo don Juan Casadevall Rosés, y hermana política del Presidente de la Cámara de la Propiedad Urbana de esta Capital e ilustre amigo nuestro don Fernando Casadevall.

El acto de conducir el cadáver a la última morada, constituyó una manifestación de duelo en la que se evidenciaron las simpatías de que goza la familia Casadevall, a la que enviamos nuestro sentido pésame.

En Palafrugell, donde residía, ha fallecido la respetable señora doña Rosa Barris, Viuda de Vergés, madre política del culto abogado de este Colegio, y particular amigo nuestro don Alberto de Quintana y Serra.

La triste nueva ha producido hondo sentimiento en las numerosas amistades con que cuenta la familia de la finada.

Nuestro sincero pésame.

El día 9 o 10 del actual se inaugurará el ferrocarril de cremallera que va a Nuria, donde se construye un hotel con mil habitaciones.

Han sido hallados más objetos arqueológicos en el término municipal de Palau Sacosta, tales como un fragmento, gran cantidad de útiles y herramientas, collares y monedas, asegurándose que de seguir las investigaciones empezadas se encontrarán otros objetos de valor.

Imp. Llach. — GERONA

CREOSOTANICO CARRERAS

Cura las bronquitis, aún las más crónicas
y la tisis pulmonar

6 PESETAS BOTELLA

DEPÓSITOS—Madrid: Dr. Abras - Argensola, 10. —
Zaragoza: Rived y Chóliz - Jaime I, 19 y 21. —
Barcelona: Dr. Segalá - Rambla las Flores, 14. —
Gerona: Dr. Pérez-Xifra - Abeuradors 2. Y Doctor Roca, Farmacia «La Cruz Roja».—Figueras:
Dr. Castellví - Plaza Triana
POR MAYOR: Dr. Andreu, R. Cataluña, 66 Barna.